

BAD MOTHER'S
DETOX

**BAD MOTHER'S
DETOX**

SUZY K QUINN

Bad Mother's serie # 2

Bad Mother's Detox

Bad Mother's serie # 2

Copyright © 2023 Suzy K Quinn

Originele titel Bad Mother's Detox

Vertaling: Femke & Eduard Meinema

Website: www.transfiction.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Suzy K Quinn / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789464856583

NUR 302

All rights reserved.

Voorwoord

Yay!

Je hebt mijn boek gekozen. Dat betekent in ieder geval dat de cover goed is...

Ik kan nog steeds niet geloven dat zoveel mensen mijn boeken lezen.

Elke dag voel ik me er een beetje nederig door.

Ik kan jullie niet genoeg bedanken!

Ik ben een praatgraag type en vind het GEWELDIG met lezers te praten. Als je me vragen wilt stellen over de boeken of over wat anders, neem dan contact met me op:

E-mail: contact@suzykquinn.com

Facebook.com/suzykquinn (Je mag me een vriendschapsverzoek sturen. Ik ben dol op vrienden.)

TikTok / Twitter / Instagram: @suzykquinn

Website: www.suzykquinn.com

veel leesplezier,

Suzy xxx

JANUARI

Zondag 1 januari

Nieuwjaar.

Een tijd om de balans op te maken.

Afgelopen januari woonde ik met Nick in Londen.

We waren verloofd.

Dingen waren niet perfect.

Nick's moeder liet zichzelf altijd binnen, bekritiseerde mijn manier van opvoeden en at visachtige salades aan de ontbijtbar. Nick was de helft van de tijd dronken en paniekerig als hij alleen was met Daisy.

En Daisy's kinderwagen in de kleine lift krijgen was een nachtmerrie.

Maar ik dacht echt dat Daisy zou opgroeien met twee samenwonende ouders.

Ik had het mis.

Nu verblijf ik in de kroeg van mijn ouders in Great Oakley, met Daisy in een reiswiegje, terwijl Nick 'happy family' speelt met mijn vroegere beste vriendin, die elk moment kan bevallen van hun kind.

Vorig jaar voelde de affaire van Nick en Sadie vreselijk. Ik vrat mezelf op. Maar ik ben doorgedaan. Ik liep zelfs een marathon. Nu ben ik sterker. Ik heb geleerd dat het leven niet

eindigt omdat je ex-vriend en ex-beste vriendin klootzakken zijn.

En nu zijn Alex en ik... wel, het ziet er goed uit.

Ik kan niet stoppen met denken aan het Dalton bal.

Wat een nacht.

Nick was *ZO* geschokt toen Alex en ik samen naar boven gingen.

'Julesy. Schatje. Alsjeblieft. Je kunt niet met hem weggaan. Kom op. We hebben een baby samen.'

Hilarisch dat Nick, nadat hij mijn beste vriendin zwanger heeft gemaakt, denkt dat hij iets te zeggen heeft over mijn liefdesleven.

Nick heeft nog steeds geen alimentatie betaald voor Daisy.

En het is zes maanden geleden dat we uit elkaar gingen.

KLOJO Nick.

Ik denk dat ik eigenlijk niet verbaasd mag zijn.

Iedereen waarschuwde me om niet in zee te gaan met een charmante parttime acteur. Maar in de tijd voor Daisy was ik jong en dom.

Toen ik begin twintig was, voelde Nick's puppy ogen en charismatische persoonlijkheid romantisch aan. Toen kwam Daisy, en ik realiseerde me dat charme niets betekent. Verantwoordelijkheid is alles.

Nicks nieuwe baby kan elk moment komen, dus het is geen goed moment om over financiën te praten. Maar dat is niet Daisy's schuld.

Stuurde Nick een sms:

Ik hoop dat het goed met je gaat. We moeten het onderhoud regelen.

Als je dit blijft ontwijken, moet ik je voor de rechter slepen.

Sorry.

De sms was niet helemaal waar. Ik hoop niet dat het goed met hem gaat, en ik zal geen spijt hebben om hem voor de rechter te slepen. Maar sociale aardigheid zit in mij ingebakken.

Nick heeft nog niet geantwoord.

Hem kennende zal hij waarschijnlijk niet antwoorden.

Ontkenning is zijn favoriete manier om met problemen om te gaan.

Maandag 2 januari

Alex Dalton belde gisteravond laat.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg hij. ‘Heb je de slaap ingehaald na oudejaarsavond?’

Ik zag Alex voor me in van een van zijn hotels, in een lobby met marmeren vloer, zwart pak en wit overhemd, gitzwart haar, glanzende kaaklijn. Als een aftershave model, maar dan heteroseksueel.

‘Ik ben oké,’ zei ik. ‘Gewoon een beetje familiedrama.’

‘Is Daisy in orde?’

‘Prima.’

Stilte.

Toen zei Alex: ‘Ik wil je zien. Maar ik vlieg naar Tokio voor mijn werk. Ik zal de reis zo kort mogelijk houden. Ik haat het te vertrekken, maar veel mensen rekenen op me.’

‘Hoe kun je nu al werken?’ vroeg ik.

‘Er bestaat niet zoiets als vakantie in het hotelwezen,’ zei Alex. ‘We hebben grote plannen voor de Dalton Group dit jaar. Heb *jij* nog goede voornemens voor het nieuwe jaar?’

‘Eentje maar,’ zei ik. ‘Ik wil dat Daisy stopt met het eten van potloden.’

‘Oh, kom op, Juliette,’ zei Alex. ‘Er moet iets zijn wat je wilt.’

Ja. Veel dingen.

Onbevleete kleding.

Het huis verlaten voor 09:00 uur.

Acht uur ononderbroken slaap.

Financiële steun van Daisy’s vader.

En een mooi huisje met rozen bij de voordeur.

Maar ik prijs mezelf al gelukkig met onbesmette kleding.

Dinsdag 3 januari

Mam is weer gearresteerd.

Het was de gebruikelijke aanklacht - het verstoren van de vrede.

Ze dronk thee met de agenten, speelde kaart en deelde haar worstenbroodjes uit toen ik haar oppikte.

De agenten waren ook vrolijk en lieten Daisy door de lege cellen kruipen en met de handboeien spelen.

Mam vroeg me naar het Dalton Bal op oudejaarsavond.

Onder andere omstandigheden zou ik mijn avondje drama hebben gedeeld. Maar het politiebureau was niet de plaats om een romantische ontmoeting te herbeleven, dus in plaats daarvan las ik mam de les over hoe ze zich als oma hoort te gedragen terwijl ze haar vrijlatingspapieren tekende.

Ik kon zien dat ze niet echt luisterde, want toen ik klaar was haar de les te lezen, zei mam: ‘Kunnen we op weg naar huis stoppen bij de Co-op? Ik heb zin in *Findus Crispy Pancakes*.’

Woensdag 4 januari

Bezocht Omie vanmiddag met de boodschappen die ze wilde - spek, karbonades, biefstuk en runderniertjes.

Haar verpleeghuis heeft tegenwoordig een strikt vegetarisch beleid, dus verdient Omie wat bij door smokkelvlees te verkopen.

Omie keek één keer naar mijn vermoeide gezicht voor ze haar draagbare grill aanstak om bacon sandwiches te maken.

Ze mag geen butagas in haar kamer hebben, maar het personeel laat haar ermee weggkomen omdat het geruzie tijdens het eten bespaart.

Daisy was erg enthousiast over mijn bacon sandwich en bleef er maar naar grijpen. Dom, dom, dom, ik liet haar een hapje nemen, ze propte de helft van de sandwich in haar mond voordat ik haar kon tegenhouden. Daarna klemde ze haar lippen dicht en weigerde koppig om ze door mij te laten openen.

Was bezorgd over het zoutgehalte, verstikking, enz., maar Omie zei me geen zorgen te maken.

‘Onze familie is geboren met ongewoon grote slokdarmen,’ zei ze. ‘Je moeder schrokte hele Eccles-cakejes op en er is haar nooit iets overkomen.’

Omie’s draagbare grill in de en-suite doucheruimte schoongemaakt, met vloeibaar afwasmiddel uit het doucherek.

Toen hielp ik Omie met haar mobiele telefoon. ‘Hij gaat niet meer over,’ klaagde ze. ‘Er is iets mis mee.’

Het bleek een gemakkelijk probleem om op te lossen.

Omie had haar telefoon verward met de temperatuurregelaar. De diagnose was een opluchting voor Omie want ze zweette al maanden ‘s nachts.

Ik heb tegen Omie gezegd dat ik me zorgen maak over Daisy; lees: het lopen.

Volgens de website van het consultatiebureau beginnen baby’s *rond* hun eerste levensjaar te lopen, maar Daisy heeft nog niet eens haar eerste stapje gezet.

‘Daisy is vijftien maanden oud,’ zei ik. ‘Ze zou nu toch wel moeten kunnen lopen.’

Althea’s zoontje, Wolfgang, liep toen hij acht maanden oud was – hoewel ook dat lastig bleek te zijn. Hij leek ouder, dus maakte Althea bij pretparken altijd ruzie over de toegangsprijs voor kinderen; uiteindelijk nam ze – als bewijs - Wolfgang paspoort overal mee naartoe.

‘Maar Daisy loopt nu,’ hield Omie vol. ‘Kijk haar eens gaan.’

‘Ze loopt niet,’ zei ik, terwijl we toekeken hoe Daisy zich optrok aan de sta- en ligstoel. ‘Ze is aan het *cruisen*.’

‘*Cruisen?*’ zei Omie. ‘Is dat niet iets wat je op een schip doet?’

‘Het is wanneer kinderen zich vasthouden aan meubels,’ zei ik. ‘Maar het is niet hetzelfde als lopen. Ik wou dat ze een paar stappen deed.’

‘Ze is waarschijnlijk gewoon lui,’ stelde Omie me gerust. ‘Je moeder was hetzelfde. Ze liep alleen als er taart te krijgen was. De rest van de tijd zat ze je oom Danny te slaan met haar rammelaar.’

Omie vroeg of ik Nick onlangs nog had gezien.

‘Ik zag hem op oudejaarsavond,’ vertelde ik haar. ‘Hij vroeg om een tweede kans.’

‘Blijf uit de buurt,’ zei Omie. ‘Hij is een knappe klaploper. Heeft hij je al geld betaald voor Daisy?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Geen cent.’

‘Dat kun je beter maar regelen,’ zei Omie. ‘Hij krijgt binnenkort weer een baby, toch?’

‘Zo eenvoudig is het niet,’ zei ik. ‘Wat Nick betreft blijven Daisy en ik bij Pap en Mam, dus hij hoeft niet voor ons te zorgen.’

‘*Pakt* de overheid tegenwoordig niet gewoon geld af van afwezige vaders?’ vroeg Omie.

‘Niet in ons geval,’ zei ik. ‘De meeste inkomsten van Nick zijn zwart. En hij krijgt zakgeld van zijn moeder - daar is geen belastingschijf voor. Als hij niet betaalt, moeten we naar de rechter.’

Omie vroeg naar het eindejaarsbal. ‘Ik hoop dat je iets droeg dat je figuur accentueerde,’ zei ze. ‘Vroeger had ik net zo’n natuurlijk decolleté als jij. Tegenwoordig heb ik meters plakband nodig.’

Omie is wat je noemt een ‘glamoureuze oma’. Zelfs in de tachtig draagt ze luipaardprint, Lurex en Wonder BH’s.

Vertelde Omie dat Alex Dalton en ik ‘close’ werden op het bal.

Ik weet niet echt hoe ik ‘dat met Alex’ anders moet omschrijven.

Ik bedoel, ik veronderstel dat we al ‘close’ waren. Alex trainde me vorig jaar voor de Winter Marathon. En we hadden

een paar romantische momenten terwijl dat gaande was. Maar nu... nu voelt het alsof we ‘echt iets zijn’ samen.

‘Dat werd tijd,’ zei Omie. ‘Kijk eens naar jezelf. Alles van jezelf; krullend haar en een mooie boezem. Het is geen wonder dat je ‘bezet’ bent.’

‘Maar onze levens zijn anders,’ gaf ik toe. ‘Alex is een Dalton. Zijn familie bezit de helft van Londen.’

‘Tegenpolen trekken elkaar aan,’ zei Omie. ‘Je opa hield van volkorenbrood. Terwijl ik het bij wit brood houd.’

Maar de waarheid is, ik heb bagage met een hoofdletter B.

Eigenlijk, een hoofdletter N.

Nick.

Donderdag 5 januari

Nick belde ’s middags, hij klonk doodsbang.

Sadie is aan het bevallen.

Nick en ik staan niet echt op vriendschappelijke voet, maar ik voelde dat hij wanhopig op zoek was naar steun, dus liet ik hem door ratelen.

‘Hoe lang duurt het?’ vroeg Nick. ‘Sadie wordt gek en we zijn pas *een uur* bezig.’

‘Herinner je je mijn bevalling niet meer?’ zei ik. ‘Die duurde meer dan twaalf uur.’

‘Twaalf *uur*?’ schreeuwde Nick. ‘Daisy deed er toch niet zo lang over om eruit te komen? Dat is *de hele dag*.’

Ik kon het niet laten eraan toe te voegen: ‘Ken je mijn vriendin, Althea? Haar bevalling duurde vijf dagen.’

Om eerlijk te zijn, ik denk dat Althea haar weeën een beetje heeft uitgesteld.

Ze had zo'n grote hippie-bevalling met kaarsen, hummus en kussens. Ze schold elke verloskundige uit die het had over 'dingen versnellen'.

Ook kwam er een yogi om Althea's vrouwelijke figuur in 'babyvriendelijke' posities te buigen en haar dikke, krullende zwarte haar in 'liefdesvlechtjes' te vlechten.

Baby Wolfgang werd ter wereld 'uitgeademd', met af en toe een 'Om Shanti'.

'Ze laten Sadie nog niet in het ziekenhuis,' snikte Nick. 'Ik kan deze shit niet aan, Jules. Je weet hoe gevoelig ik ben.'

'Grappig dat je jezelf als gevoelig omschrijft,' zei ik. 'Onvolwassen en egocentrisch zijn de woorden die ik zou gebruiken.'

Op de achtergrond hoorde ik Sadie schreeuwen: 'Zet mijn Ellie Goulding album op, jij *waardeloze klojo!*'

Toen had ik een beetje medelijden met Nick, maar niet *zo'n* medelijden.

Toen Nick Sadie zwanger maakte, stortte mijn wereld in. Maar zoals Althea zei, 'Karma zal hem krijgen. Wacht maar af.'

Ze had gelijk.

Vrijdag 6 januari

Nick en Sadie hebben hun baby gekregen.

Een jongetje.

Een *heel* klein jongetje - net iets meer dan 5 pond.

Daisy woog 8 pond en de vroedvrouwen zeiden dingen als: 'grote stevige benen' en 'een geweldig stel longen'.

Daisy heeft een halfbroer. Zo'n rare gedachte.

Ik vraag me af of de baby op Nick lijkt, met donkere, flirterige wenkbrauwen en blauwe ogen. Of op Sadie, met een groot maanvormig gezicht en een porseleinen huid.

Nick en Sadie's baby is gisteravond geboren via een keizersnede.

Nick belde in de vroege ochtenduren om Daisy te vertellen over haar nieuwe broertje. Hij straalde door het nieuwe vaderschap en vertelde over kleine baby Horatio en zijn enorme ballen.

'Heb je hem Horatio genoemd?' zei ik. 'Zoals de hond van Penelope Dearheart?'

Nick was even stil. 'We kunnen de naam nu niet meer veranderen,' zei hij. 'Mam heeft een gegraveerde zilveren beker besteld.'

Sadie doet het blijkbaar goed (niet dat ik het gevraagd heb) maar is een beetje bezitterig geworden - ze sist naar iedereen die in de buurt van 'kleine Horry' komt.

Nick klonk wazig, dus ik denk dat hij stiekem wat whisky naar de verlosafdeling heeft meegesmokkeld.

Maar dat is geen verrassing.

Bij Daisy's geboorte won Nick de prijs voor slechtste geboortebegeleider ooit, op alle verkeerde momenten dronken schreeuwend: 'Wat is *dat* verdomme?'

Zelfs de vroedvrouw vroeg of ik liever had dat hij buiten wachtte.

Zaterdag 7 januari

Nick belde om 3 uur 's nachts en vroeg of ik zijn 'kleine meisje' aan de telefoon kon geven.

‘Ik ga Daisy niet wakker maken,’ zei ik tegen hem. ‘Het is midden in de nacht. Waarom heb je overdag niet gebeld?’

‘Kom op, Jules,’ zei Nick. ‘De baby wil gedag zeggen. Hij is Daisy’s *broer*.’

Wow.

Broer.

‘Heb je mijn sms ontvangen, over alimentatiebetalingen?’ vroeg ik.

Nick antwoordde niet, wat ik opvatte als ja.

‘Los het op,’ zei ik. ‘Of ik sleep je voor de rechter.’

Zondag 8 januari

Alex heeft net gebeld.

Hij verkort zijn reis naar Tokio en vliegt volgend weekend speciaal voor mij terug.

En in het vreemdste post-coïtale gesprek ooit vroeg hij of ik met hem en zijn moeder de mis wilde bijwonen in de Westminster Cathedral.

Toen ik me ervan had verzekerd dat Alex me niet probeerde te zuiveren van zonde, vroeg ik waarom hij wilde dat ik zijn moeder zou ontmoeten.

‘Omdat je een belangrijk persoon in mijn leven bent,’ zei Alex.

‘Oké,’ wist ik te zeggen. ‘Ja, ik kom graag.’

Ik hing op voordat ik begon te huilen.

Ik denk dat ik nog moe ben van oudejaarsavond. Dat is het probleem met kinderen hebben. Je krijgt nooit de kans om slaap in te halen.

Maar ik voelde me zo emotioneel. *Alex’ moeder ontmoeten...*

Nick heeft me *nooit* aan zijn moeder voorgesteld.

Ik ontmoette Helen toevallig toen ze ons appartement binnenkwam om Nick een paar Gucci instappers te geven die ze bij Selfridges had gekocht. Helen gilte van schrik toen ze me zag, ze had geen idee dat ik bij haar zoon was ingetrokken.

Ben niet *helemaal* gelukkig met Westminster Cathedral als locatie.

Ik zou spontaan kunnen ontbranden bij de deur.

Moet nodig met Pap om tafel gaan voor een snelle herhalingsles over het Christendom.

Hij heeft blauwdrukken van alle beroemde kathedralen en kan grote stukken van de King James Bijbel uit zijn hoofd citeren.

Ik ben niet meer naar een echte kerkdienst geweest sinds het fiasco van mijn en Nick's trouwdag. En daarvoor, niet sinds school toen we allemaal gniffelden om mevrouw Blowers, die met haar grappige falsetstem zong.

Maandag 9 januari

Ik heb net mijn oude werkgever gebeld - wat kan mij het schelen - om uit te zoeken wanneer ik weer kan beginnen.

Liet een bericht achter, maar kreeg het duidelijke gevoel dat het in een zwart gat van berichten was gevallen waar nooit naar geluisterd zal worden.

Zal het blijven proberen.

Ik wil mijn hersenen weer gebruiken, maar voel me schuldig tegenover Daisy.

Maar ik voel me ook schuldig dat ik bij mijn ouders woon. Plus ik heb een baan nodig om dat probleem op te lossen.

Ik veronderstel dat schuldgevoel en moederschap hand in hand gaan.

Dinsdag 10 januari

Mijn geadopteerde neef, John Boy, stond vanmorgen op de stoep met een enorme leger rugzak.

Hij verliet het leger vorig jaar - nadat hij in Afghanistan zijn halve been had verloren - en zei dat hij langskwam om 'het kroegvak te leren'.

John Boy heeft zwart haar, strak van de gel, een potloodsnor en veel tatoeages - plus Harley Davidson-stickers op het fiber gedeelte van zijn prothesebeen en een Nike sneaker aan zijn metalen voet.

Technisch gezien is hij een oorlogsheld, hoewel hij zijn been niet in de strijd verloor - het werd eraf geblazen toen hij uit de tank sprong voor een bermbom.

Maar toch. We zijn allemaal erg trots op hem.

Nadat hij zijn been verloor, bracht John Boy lange tijd in het ziekenhuis door, waar hij op de vuist ging met iedereen die grove taal gebruikte in het bijzijn van de verpleegsters.

Mam begeleidde John Boy naar de woonkamer, waar hij cadeautjes uit zijn rugzak haalde:

Een jumbo blik Quality Street voor 'de dames' (Mam, Brandi en ik).

Zakjes lamsvlees, leger rantsoen, voor de wandelingen van Pap.

Twintig illegale Afghaanse DVD's voor Daisy en Callum (waarvan de meeste matig tot vaak grove taal en geweld bevatten).

Na het uitdelen van de cadeaus begon John Boy push-ups te doen op de vloer, waarbij hij tussen elke push-up in zijn handen klapte. Voor extra uitdaging liet hij Callum op zijn rug zitten.

Nadat ze alle groene driehoekige toffees had opgegeten, vroeg Mam: ‘Ben je blij dat je uit Afghanistan weg bent, John Boy?’

‘Niet echt,’ zei hij, terwijl hij overschakelde op push-ups met één hand. ‘Ik mis de jongens. De *punch-ups*. De tien mijl lopen in de woestijn. De hele nacht wakker blijven tijdens de wacht. Maar het mocht niet zo zijn. De fysio zei dat zand en prothesebenen niet samengaan.’ Toen keek hij verdrietig en zei: ‘Ze zullen me nu toch niet meer terugnemen. Niet nu mijn halve been ontbreekt.’

‘Je hebt bij Trina gewoond, nietwaar?’ zei Mam. ‘Wat is er gebeurd? Heeft ze je er weer uitgeschopt?’

‘We hadden een beetje ruzie,’ gaf John Boy toe, terwijl hij Callum in een hoofdgreep nam en door zijn haar woelde. ‘Je weet hoe mijn moeder is.’

We wisselden allemaal ‘*Ja, dat weten we*’ blikken uit.

Tante Trina werkt in een ziekenhuiswasserij en is geobsedeerd door ziektekiemen. Ze heeft schoonmaakmiddelen om schoonmaakmiddelen schoon te maken. Ook is ze diep gelovig en draagt ze drie verschillende bijbels in haar handtas.

Tegenwoordig zou tante Trina niet meer mogen adopteren, maar zij en oom Danny kregen John Boy in de jaren tachtig, voordat er psychologische evaluaties kwamen. Er werd alleen gevraagd of ze huiseigenaren en niet-rokers waren.

‘Waarover hadden jullie dit keer ruzie?’ vroeg Mam.

John Boy zei dat tante Trina zijn speciale oranje Adidas sportschoenen had weggegooid.

‘Ik geef toe, ik had geen wraak moeten nemen,’ zei hij.

Blijkbaar heeft John Boy het plaatselijke *Curry House* – het Indische restaurant - gebeld en verteld dat tante Trina niet echt een AOW-er was.

‘Ze krijgt geen gratis *papadums* meer bij haar hoofdgerecht,’ zei John Boy. ‘Die kruidige crackertjes. Ik weet niet zeker of ze het me ooit zal vergeven.’

Woensdag 11 januari

Had net een verhit telefoongesprek met Nick, over onderhoud.

‘Daisy en ik kunnen niet eeuwig boven de kroeg van Pap en Mam blijven wonen,’ zei ik. ‘Ik ga dit jaar weer aan het werk en het wordt tijd dat jij je dochter steunt.’

Nick zei dat hij *probeerde* een betere vader te zijn, een beter *mens*.

‘Waarom komen we niet gewoon weer bij elkaar?’ zei hij.

‘Jezus Nick, je hebt net een baby gekregen met iemand anders,’ zei ik. ‘Waar heb je het in hemelsnaam over? Denk aan je zoon. En aan *Sadie*. Stop met dat theatrale gedoe en stuur me wat geld.’

‘Dat kan ik niet doen, Julesy,’ antwoordde hij. ‘Het moet legaal zijn en shit. We moeten tot een goede volwassen overeenkomst komen.’

‘Maar slechts één van ons is een echte volwassene,’ zei ik.

‘Ik *ben* nu volwassen,’ hield Nick vol. ‘Samenwonen met *Sadie* heeft me veranderd. Je kunt niet twee onverantwoordelijke mensen in hetzelfde huis hebben, anders zou het toiletpapier nooit bijgevuld worden.’

We hebben afgesproken elkaar morgen persoonlijk te ontmoeten om ‘dingen te regelen’.

Ik weet precies hoe die ontmoeting zal verlopen.

Nick zal proberen zichzelf ‘eruit te charmeren’ om niet te hoeven betalen.

Ik zal tegen hem schreeuwen.

En dan moeten we naar de rechtbank.

Donderdag 12 januari

Ontmoette Nick in Hyde Park.

Het was IJSKOUD.

Gelukkig had ik Daisy een sneeuwpak, skihandschoenen, snowboots, een thermische muts en een sjaal omgedaan. Ze was meer vulling dan baby.

Voor de verandering was Nick op tijd. Hij zwierde het park binnen in een strakke, zwarte jeans, UGG laarzen, een leren jack, Afghani sjaal en zonnebril.

Baby Horatio was bij hem, met een getinte zonnebril op en verscholen onder een Mulberry dekentje. Hij zat in zo’n hoge, futuristische kinderwagen, als een offer aan de Goden.

‘Je hebt je trendy baard geverfd,’ zei ik.

Nick streelde zijn gezichtshaar. ‘Oh. Ja. Iemand zei dat het er rossig uitzag, dus heb ik Just for Men gebruikt.’

‘Waar is Sadie?’ vroeg ik.

‘Instagram foto’s maken in het appartement,’ zei Nick. ‘Je weet wel - proberen om als moeder-model te poseren.’

‘Heeft ze Horatio daar niet voor nodig?’ vroeg ik.

‘Hij kotst te veel om een goede foto te maken,’ zei Nick. ‘We hebben hem de bijnaam ‘Herkauwer’ gegeven.’

‘Hoe kan Sadie moeder model staan zonder baby?’ vroeg ik.

‘Ze fotoshopt hem er achteraf in.’

Nick zag er zo moe uit. Leeggezogen. Alsof het leven hem verslagen had. Hij straalde zeker niet van het nieuwe vaderschap. Ook de opwinding van Horatio’s enorme ballen was duidelijk uitgewerkt.

Ik veronderstel dat iedereen die met Sadie leeft, moe is.

‘Hoe gaat het met je moeder?’ vroeg ik. ‘Zwoegen boven een hete heksenketel?’

Nick zei dat hij het niet wist.

Blijkbaar praat Helen momenteel niet met hem.

‘Ze heeft het steeds over een creditcard rekening, maar ik weet niet waar ze het over heeft. Ik ga bijna nooit winkelen in Sloane Square.’

Ik grijnsde even in mezelf en herinnerde me mijn Sloane Square shopping fuif vorig jaar met dank aan Nick’s ‘familie’ creditcard.

Lekker voor Helen.

Hoe dan ook, zoals Althea zei - Nick bood me aan om kleren te kopen als ik de marathon uit zou lopen. Dus het was alleen maar eerlijk.

Nick keek naar Daisy met tranen in zijn ogen.

‘Ze loopt,’ fluisterde hij. ‘En ik heb het gemist. Ik was er niet.’

‘Ze loopt niet,’ corrigeerde ik. ‘Ze hangt gewoon aan de kinderwagen. Dat heet cruisen.’

‘Is dat niet wat homo’s doen? Buiten nachtclubs?’ zei Nick.

Daisy keek één keer naar Nick’s bruine, baardige gezicht en begon te huilen.

‘Ik hou van je, *Daisy boo*,’ pruttelde Nick. ‘Ik ben het, *pappa*.’

‘Nick, je bent een vreemde voor haar,’ zei ik. ‘Je komt bijna nooit op bezoek. Hoe zou jij je voelen als een bebaarde vreemdeling je oppakt?’

‘Dat is erg kwetsend,’ zei Nick. ‘Het is niet nodig om mijn baard de schuld te geven.’

Toen begon Horatio te huilen en gooide een soort cottagekaas over zijn Mulberry deken.

Nick werd wit. ‘Jezus,’ zei hij. ‘Sadie gaat me vermoorden.’

Hij rende weg op zoek naar een stomerij.

Ik zei hem dat ik hem mijn bankgegevens zou sturen.

Vrijdag 13 januari

Ik werd vanmorgen wakker en vond kleine Callum, verstopt onder mijn bed, met een gremlin masker op.

Ik schreeuwde bijna het huis plat.

Ik heb een haat-liefdeverhouding met mijn ondeugende neefje.

Callum is een geweldig kind, maar hij kan ook ‘uitdagend’ zijn. Met andere woorden, een ettertje. Sommige mensen zeggen dat hij de strenge hand van een vader mist, maar mijn zusje Brandi is behoorlijk streng en krijgt ‘s morgens, ‘s middags en ‘s avonds tegen hem.

Hoe dan ook, Callum zei dat hij een ‘vrijdag de 13e truc’ uithaalde.

‘Je bent in de war met Eén April grappen,’ zei ik hem toen mijn hysterie was uitgewerkt. ‘Vrijdag de 13e is gewoon ongelukkig.’

Callum dacht daarover na. ‘Dan wed ik vandaag niet op voetbal,’ zei hij.

‘Wed jij op voetbalwedstrijden?’ vroeg ik. ‘Hoe? Je bent pas vijf jaar oud.’

Blijkbaar heeft Callum’s basisschool zijn eigen geavanceerde goksysteem, met voetbalplaatjes en ‘*keepie uppies*’ – bal hooghouden - als gokgeld.

Zaterdag 14 januari

Ik heb Pap verteld dat ik Alex en zijn moeder morgen ontmoet in de Westminster Cathedral.

Pap’s ogen vulden zich met gelukkige tranen en hij zei: ‘Ik heb er altijd van gedroomd dat je de *ware* betekenis van liefde zou ontdekken.

Mam zei: ‘Laat me dit zeggen over religie. Het put je uit hoe dichterbij je de dood komt. Maar als er een mis is, krijg je tenminste gratis koekjes.’

Daisy schrok hiervan op. ‘Koekje! Koekje!’

Pap keek streng. ‘Het gaat niet alleen om koekjes, Daisy. Het gaat over Jezus. Hoe dan ook, je krijgt *hosties* bij de mis.’

‘Jezus-koekje?’ vroeg Daisy.

Mam zei: ‘Ze verkopen waarschijnlijk Jezus-koekjes bij Aldi, Daisy. Daar hebben ze allerlei raar snoepgoed.’

Zondag 15 januari

Mis in de Westminster Cathedral.

Ik kreeg Daisy in een mooie jurk, maar ze verpestte de look door haar zwarte badmuts op te eisen.

Na een half uur gillen, krabben en bijten, zei Mam: ‘Laat haar het dragen, liefje. Ze gaat naar de kerk. Oordeel niet opdat jij niet geoordeeld wordt.’

Dus nam ik Daisy mee naar onze beroemdste kathedraal, gekleed als een gek.

Ik ontmoette Alex voor de Westminster Cathedral om 10:00 uur, in een wervelende menigte van goed geklede Londenaren en toeristen die hun ogen uitkeken.

Alex droeg zijn zondagse kleren, eigenlijk hetzelfde strakke, zwarte pak en witte overhemd dat hij altijd draagt, gecombineerd met een wollen jas en leren handschoenen.

Hij gaf me een lange, serieuze knuffel en zei dat hij me gemist had. Toen hield hij mijn gezicht vast en keek me recht in mijn ogen met die intense blik van hem.

Toen Alex Daisy opmerkte, glimlachte hij en knielde neer bij de buggy.

‘Dat is een mooie pet die je draagt,’ zei hij terwijl hij Daisy de hand schudde. ‘Mijn moeder zegt altijd dat dames een hoed moeten dragen naar de kerk.’

Daisy zei: ‘Koekje?’

‘Ik heb geen koekjes,’ zei Alex. ‘Maar ik heb wel dit voor je meegenomen, als je moeder het goed vindt.’

Hij haalde een pakje fruitjojo’s uit zijn binnenzak en wendde zich tot mij voor goedkeuring.

‘Daar is ze gek op,’ zei ik. ‘Hoe wist je dat?’

‘Ik heb het gevraagd,’ zei Alex. ‘Mijn Personal Assistant heeft jonge kinderen. Kom op. Laat me jullie voorstellen aan Anya.’

‘Anya?’ zei ik. ‘Je moeder heet Catrina, toch?’

‘Anya is hoe Zach en ik haar noemen,’ legde Alex uit. ‘Het is het Hongaarse woord voor moeder.’

Toen stond hij op en duwde de buggy in de richting van de kathedraal.

Catrina Dalton stond bij de trappen, lachte vrolijk en schudde handen met toeristen alsof ze een bezoekende hoogwaardigheidsbekleeder was.

Ze droeg een strakke kokerrok, zwarte hoge hakken en een witte blouse met ruches en een broche met juwelen aan de kraag.

Haar witblonde haar zat in de gebruikelijke Franse plooi onder een zwierige zwarte hoed, en haar glanzende huid was strak gespannen over scherpe jukbeenderen. Zwarte kohl omzoomde haar ogen en haar lippen waren knalroze van de glans.

Ik moet toegeven dat Katrina er goed uitziet voor een vijftiger, ook al kleedt ze zich als iemand uit Dallas. Maar ja, ze heeft veel laten doen - inclusief een nogal rampzalige neuscorrectie die haar Michael Jackson neusgaten heeft gegeven.

Alex zwaaide naar haar. 'Anya. Dit is Juliette. Het meisje waar ik je over verteld heb. En haar dochter, Daisy. Je hebt haar waarschijnlijk gezien op onze oudejaarsbal en in het dorp.'

Catrina gaf me een glimlach van een beroemdheid en een kleine gehandschoende zwaai, draaide zich toen om op haar hoge hakken en gleeed de kathedraal binnen.

Ik voelde me als een afgewezen handtekeningenjager.

'Ik zou haar niet inruilen,' zei Alex, 'meestal niet. Kom op. Laten we jullie twee naar binnen brengen - het is koud.'

Alex parkeerde de buggy en leidde ons de prachtige kathedraal binnen.

Ik eindigde op een kerkbank naast Katrina Dalton, ingesloten door Alex aan de andere kant.

Catrina gaf me nog een welwillende glimlach, haar ogen glazig zonder mij *echt* te zien.

Ik glimlachte terug en hield Daisy vast.

Al snel begon het zingen.

Ik mompelde mee waar ik kon.

Alex zong helemaal niet, waardoor ik me beter voelde.

‘Waarom zing je niet?’ fluisterde ik. ‘Ken je de woorden ook niet?’

‘Ik zing niet in het openbaar,’ zei Alex, terwijl hij mijn hand pakte en erin kneep.

‘Zing je dan wel privé?’ vroeg ik.

‘Nee.’

‘Maar je hebt een piano thuis.’

‘Daar heb ik lang niet op gespeeld.’

Na het zingen en enkele gebeden stond iedereen in de rij voor hosties en zwarte bessen limonade van de priester.

Ik zei tegen Alex: ‘We zijn niet gedoopt, ofzo.’

Alex lachte. ‘Anya ook niet. Je hoeft niet naar boven als je niet wilt.’

Achter me voelde ik Catrina Dalton overeind komen. ‘Alex! *Wat zeg je? Natuurlijk* ben ik gedoopt.’ Ze drong zich langs ons heen en ging in de rij voor het avondmaal staan.

Alex fluisterde: ‘Dat had ik niet moeten zeggen. Anya heeft een bepaald beeld hoog te houden. Dat hoeft niet per se overeen te komen met de werkelijkheid.’

Toen merkte Daisy de hosties in de gouden communie schaal op en wees opgewonden naar de priester, terwijl ze riep: ‘MAMMA! KOEKJES! KOEKJES!’ Ze probeerde over Alex heen te klauteren.

Alex hield Daisy vast om te voorkomen dat ze viel. ‘Het lijkt erop dat Daisy het sacrament wil doen. Zullen we naar boven gaan?’

‘Oké,’ zei ik. ‘Maar we zijn nog nooit gezegend.’

‘Je bent elke dag van je leven gezegend,’ zei Alex, terwijl hij me Daisy overhandigde. ‘Je hebt deze kleine. Kijk - buig je hoofd, steek je hand uit en zeg Amen, neem dan een hostie voor Daisy. Het is niet echt toegestaan, maar ik denk dat je anders straks een rel op je geweten hebt.’

‘Oké.’

Toen we de priester met de grote neus naderden, zette ik mijn beste religieuze glimlach op. ‘Goedemorgen, vader.’

De priester keek neer op Daisy. ‘Wat een kleurrijke kleding!’

Ik boog mijn hoofd en stak een hand uit voor de hostie, maar terwijl mijn aandacht op de stenen vloer was gericht, pakte Daisy vijf hosties uit de gouden schaal van de priester en stopte ze in haar mond.

Toen greep ze naar zijn enorme beker bessensap.

‘Oh nee, kleintje,’ grinnikte de priester. ‘Dat mag jij niet hebben.’

‘Mijn?’ vroeg Daisy.

‘Nee, mijn kind.’

‘Mijn,’ besloot Daisy, terwijl ze beide handen om de beker klemde.

‘Daisy!’ zei ik. ‘Daisy! NEE Daisy! Stout!’

‘MIJN!’ riep Daisy, zodat het woord tegen de stenen muren weerkaatste.

De priester trok.

Daisy trok.

Toen voelde Daisy dat ze de strijd aan het verliezen was en zette haar tanden in de vriendelijke vingers van de priester.

In slow motion schoot de kelk de lucht in en spatte het levendige paarse bessensap over de stenen vloer.

De beker rolde luidruchtig de stenen trap af en kwam tot stilstand bij een angstig uitziende oude dame.

Er viel een ijzingwekkende stilte.

Naast me zag ik dat Alex een glimlach inhield.

Toen hoorde ik het kenmerkende Hongaarse accent van Catrina Dalton: ‘Goeie *God*.’

Daisy barstte in boze tranen uit en gaf een paar welgemikte stoten op de arm van de priester voordat ik haar weg kon dragen.

‘NEE meneer. LOTEN (kloten) meneer!’

Ik haastte me via het gangpad de kathedraal uit, met Daisy huilend over mijn schouder.

Op de harde, grijze treden zette ik Daisy op mijn schoot en depte haar betraande wangen.

Toen hoorde ik Alex’ leren schoenen over het beton gaan en voelde ik hem naast me komen zitten.

‘Juliette,’ zei Alex met ogen die fonkelden van vermaak. ‘Hoe was je eerste heilige communie?’

‘Vreselijk,’ zei ik. ‘Ik schaam me zo.’

‘Niet doen.’ Alex pakte mijn hand. ‘Je was geweldig.’

‘Iets zegt me dat je moeder me niet geweldig vindt.’

‘Mijn moeder let meestal niet zo op andere mensen. Maar ik denk dat jij je stempel hebt gedrukt.’

‘Door een vloekend kind in haar gebedshuis te brengen?’

‘Anya is niet zo vroom als ze zegt. Ze is niet katholiek opgevoed. Ze bekeerde zich toen ze mijn vader ontmoette. Kom, ik neem je mee voor de lunch.’

Na broodjes en soep in een nabijgelegen delicatessenzaak kocht Alex voor ons koffie voor onderweg. We reden met Daisy langs de Theems.

Laat in de middag, toen het donker werd, belde Alex een chauffeur om ons naar huis te brengen. Hij controleerde Daisy’s autostoeltje en zorgde er zelfs voor dat ik goed vast zat.

‘Het is oké,’ zei ik. ‘Ik weet hoe een gordel werkt.’

Alex keek ernstig. ‘Ik wil het zeker weten. Ik zou het vreselijk vinden als er iets met je zou gebeuren.’

We hebben de hele weg naar huis elkaars hand vastgehouden.

Toen we de kroeg van Pap en Mam bereikten, kuste Alex me vaarwel.

‘We proberen het een andere keer opnieuw met mijn moeder. Oké?’ zei hij.

‘Oké,’ zei ik. ‘Bedankt voor vandaag.’

We glimlachten naar elkaar.

Toen kuste Alex me weer en zei: ‘Zie je snel.’

Maandag 16 januari

Ik heb net mijn bankrekening gecontroleerd.

Geen geld van Nick, zoals verwacht.

Ik heb een ‘laatste kans’ meeting met hem geregeld.

Alex heeft ge-sms’t vanuit New York.

Ik word helemaal duizelig en opgewonden als er een nieuw bericht binnenkomt.

Alex stelt altijd vragen:

Waar ben je? Wat ben je aan het doen? Gaat het goed?

Zo anders dan Nick's vroegere 'romantische' berichten, die meestal foto's waren van hemzelf in verschillende 'grappige' poses.

Alex is niet blij dat ik Nick morgen ontmoet. Hij noemde Nick 'Nick Spencer' en schreef dat hij 'teleurgesteld' was in mijn keuze voor een metgezel.

Maar wat kan ik doen? Ik *kan* geen metgezel kiezen. Ik zit vast aan Nick, omwille van Daisy.

Zal het met Alex en mij echt werken? Na één geweldige nacht? Ik bedoel, *echt*? Ik denk dat alles mogelijk is.

Ik moet Assepoester herlezen.

Dinsdag 17 januari

Kwam Nick weer tegen, deze keer bij Taylor St Baristas vlakbij onze oude flat in Canary Wharf.

Correctie, *mijn* oude flat.

Nu Nick en Sadie's huidige flat.

Nick begon met het gebruikelijke theater - snikkend omdat Daisy hem nauwelijks herkende.

'Als je wilt dat Daisy je herkent, maak dan een goed bezoekschema,' zei ik. Geen 'als en wanneer' gedoe meer. Denk voor de verandering eens aan je dochter.'

'En hoe doe ik dat?' vroeg Nick. 'Sadie bewaart mijn ballen in het nachtkastje. De enige reden dat ze me vandaag liet gaan was omdat ik een geo-tracker draag.'

'Laten we het over onderhoud hebben,' zei ik.

'Ik bood je vijftig euro per maand...'

‘Nee,’ snauwde ik. ‘Je kunt je meer dan vijftig euro per maand veroorloven.’

‘Mijn inkomen is ingewikkeld,’ zei Nick.

‘We kunnen jouw inkomen altijd via de rechter vaststellen,’ zei ik.

‘Kunnen we niet gewoon weer bij elkaar komen, Jules?’ zei Nick. Hij klonk vermoeid. ‘Ik weet dat ik het verpest heb. Maar ik kan de klok niet terugdraaien.’

‘Vergeet het,’ zei ik. ‘Je moet je concentreren op Daisy en je nieuwe gezin.’

‘*Dat is zo,*’ hield hij vol. ‘Maar geld betalen is zo definitief, niet?’

Toen probeerde Nick Daisy te knuffelen in haar grote sneeuwpak. Ze zag eruit als een gealarmeerde zeester.

‘Luister, Nick,’ zei ik, terwijl ik Daisy oppakte voordat ze zou gaan huilen. ‘Ik ben meer dan redelijk. Ik wil alleen dat je vanaf nu gaat betalen. Dat is alles. Geen achterstallige betalingen of wat dan ook.’

Toen werd Nick een en al toneelspel. Hij zei: ‘Je hebt gelijk. Ik ben niet goed in volwassen zijn. Ik heb het verpest...’

Blah blah blah.

Vroeg of hij nog steeds mijn bankgegevens had. Hij zei: ‘Ja, ja. Ik regel het, oké?’

Woensdag 18 januari

Alex nam me gisteravond mee naar de bioscoop op Leicester Square.

Hij was erg beleefd, stuurde een chauffeur om me op te halen en hielp me uit de auto toen ik de drukke stad bereikte.

Terwijl we door de menigte liepen, hield Alex me stevig vast en keek naar iedereen die mij wegduwde.

‘Had je je gordel om in de auto?’ vroeg Alex toen we de bioscoop binnengingen.

‘Natuurlijk,’ lachte ik. ‘Wat is die obsessie met veiligheidsgordels?’

‘Sorry,’ zei Alex. ‘Het heeft met mijn moeder te maken. Ze draagt er nooit een. Ik was er als kind doodongerust over.’

‘En nu?’

Ik weet dat mijn moeder haar eigen regeltjes heeft. Dus ik hoef me alleen maar zorgen te maken over jou. En Daisy.’

Toen we gingen zitten, ondervroeg Alex me over de ontmoeting met Nick. Hij wilde elk detail weten - of Nick op tijd was aangekomen, wat er gezegd was, of Nick iets ‘ongepast’ had gedaan.

Ik vertelde Alex dat Nick zijn gebruikelijke, ontwijkende en roekeloze zelf was.

Alex zei: ‘Ik vind het niet leuk dat je hem ziet.’

Daarna waren we even stil.

Toen ging mijn telefoon.

Het was Mam.

Ik had haar gevraagd alleen in noodgevallen te bellen, maar onze ideeën over noodgevallen verschillen.

Ze belde drie keer tijdens de film om te vragen:

Waar ik Daisy’s slaapdeken voor het laatst had gezien.

Of ik voor Daisy, door de telefoon, een slaapliedje kon zingen.

Of ik wilde Facetimen en Daisy zien ‘slapen als een engel’.

De andere bioscoopbezoekers kregen een beetje genoeg van me - vooral toen ik fluisterend een slaapliedje zong.

Er klonk overdreven gekuch en gezocht. Iemand fluisterde: ‘In hemelsnaam!’

Ik vond dat ik niet naar het toilet kon gaan na zoveel verstoring, hoewel ik echt nodig moest.

Tegen het einde werd het behoorlijk ongemakkelijk, omdat de film bijna drie uur duurde en veel onderwaterscènes bevatte. Bovendien slurpte de man naast me aan een bijzonder grote beker frisdrank.

Donderdag 19 januari

Fucking, kloterige klojo NICK!

OH, MIJN GOD, ik was zo blind van woede vanmorgen dat ik mijn jurk achterstevoren aangetrokken heb.

Ik heb net een aangetekende brief ontvangen van Nick’s advocaat, waarin staat dat hij wil dat Daisy bij hem komt wonen.

Dit is absoluut schandalig.

Na zo’n beetje een jaar afwezigheid, het niet betalen van alimentatie en het zwanger maken van mijn bruidsmeisje, vindt Nick nu dat Daisy bij hem moet wonen.

Waarom? WAAROM? Wat wil hij bereiken?

Hij moet weten dat hij op geen enkele manier een verblijfsregeling kan krijgen.

In de brief stond dat Nick en ik voorafgaand aan een eventuele rechtszitting een Mediation Informatie- en Adviesgesprek Meeting (oftewel MIAM) moeten bijwonen.

MIAM riekt naar pijn doen of schade veroorzaken.

Hadden die bemiddelaars geen beter acroniem kunnen bedenken?

Na de bemiddeling, zal Nick een aanvraag indienen voor een Schikkingsbevel inzake Kinderen.

Ik ben zo BOOS.

Hoe DURFT-ie?

Vrijdag 20 januari

Belde Nick twintig keer, maar hij antwoordde niet, de laffe lampelul.

Ik marcheerde naar Helen en Henry's huis met Daisy op sleeptouw.

Normaal zou ik nog liever ratten likken dan mijn ex-schoonmoeder bezoeken, maar ik had iemand nodig om tegen te schreeuwen en besloot dat zij mijn pispaal was.

Helen was op weg naar buiten en trok roodlederene rijhandschoenen aan haar pezige handen. Haar manische blauwe ogen keken verschrikt toen ze me zag. Ze hield haar hoofd achterover om naar beneden te kijken, langs haar lange, vogelbekvormige neus.

'Ik ging net de stad in,' zei ze. 'Wat het ook is, kan het niet wachten?'

Ik zei haar 'nee', dat het om de verdommenis niet kon wachten. En hoe durft Nick een verblijfsregeling aan te vragen als hij een afwezige vader is en geen cent alimentatie heeft betaald?

Helen glimlachte neerbuigend en streekte de uiteinden van haar zwarte bob. 'Hij wil je *terug*, Juliette. En een kans om vader van zijn dochter te zijn. Hoe lang ga je hem zo vernederen?'

'*Hem* vernederen?' riep ik uit.

‘Geen van jullie beiden is perfect. Jullie *leren* allebei nog om ouders te zijn.’

‘Rot op, Helen,’ zei ik. ‘Ik ben elke dag bij mijn kleine meid. Elke dag. En wat doet je zoon?’

‘Nicholas heeft geen *kans* gehad om vader te zijn,’ zei Helen. ‘Je hebt zijn dochter van hem weggehouden.’

‘Wat een gelul,’ zei ik. ‘Nick heeft me na het huwelijk maandenlang niet gebeld. En hij heeft geen cent betaald aan Daisy.’

‘Ik ga niet over financiën praten,’ snauwde Helen.

‘Hij doet dit gewoon om de onderhoudskwestie te ontwijken, nietwaar?’ Ik schreeuwde. ‘Hij woont verdomme in *Londen*. Welke rechtbank zou een afwezige vader een verblijfsregeling geven *en* een kind dwingen te verhuizen?’

Helen trok een wenkbrauw op. ‘Feitelijk gaat Nicholas dichterbij huis wonen. We investeren in een echt *familie*huis voor hem. Ergens in de buurt van Henry en mij.’

Mijn reactie bestond uit veel lelijke woorden.

Henry sjokte de hal binnen in zijn tweedjasje, de knopen strak over zijn grote buik gespannen, het grijze haar in slierten over zijn kale hoofd. ‘Wat is dit allemaal?’

Ik zei Henry vrolijk gedag en blafte toen tegen Helen: ‘JII moet je schamen. EN je zoon ook.’

‘Ik heb hier geen tijd voor, Juliette,’ zei Helen, terwijl ze een overbodige zonnebril opzette en naar haar Land Rover liep.

‘Zeg Nick dat hij nooit een verblijfsregeling voor Daisy krijgt,’ riep ik haar na. ‘NOOIT.’

Helen draaide zich om, gaf me nog een betuttelende glimlach en zei: ‘Misschien als jij je gedrag - deze bedreigingen inzake